

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XLIII. Quot & quanta mala passi sunt Barbari, qui Joanni tyranno suppetias
tulerant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

της ολης επιτηγης δια ταυτων αυτων την πεσοθηα, κη ο θεος της πολεμις αυτων διχα πολεμικων αγωνων υπεταπεν ως εδξεν αυτε κη τς τυραννς ιωαννης τροπαια, και η επιγενομενη μελαυτα των βαρβαρων απωλδα οια γδοις παλαι δικαιοις υπηρχε πασα θες, ταυτα κη επι τω δε των χρονων τω θεοφιλεστω βασιλει παρειχεν ο των όλων θεος κη κατακειν ταυτα γραφω, αλλα μη τ' αληθειας, τα παπ γρομενα γνωριμα παραδησομυ.

A hominibus qui degunt in terris. Etenim ob hanc illius manluetudinem, Deus absque praeliis hostes sub potestatem illius redegit, ut victoria de Joanne tyranno relata, & quæ subsecuta est Barbarorum clades, abunde declarant. Nam quæ olim iustis hominibus à Deo præfita esse dicuntur, ea nostris quoque temporibus piissimo Imperatori huius universi Deus contulit. Neque vero per adulationem hæc à me dicuntur: sed res omnibus cognitæ ac perspectas, uti se habent, verissime exponam.

Κεφ. μγ.

Οσα πιπιδασιν οι βαρβαροι τη τυραννι ιωαννη συμμυχησαντες.

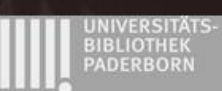
CAP. XLIII.

Quot & quanta mala passi sint Barbari qui Joanni tyranno suppeditas tulerant.

Μετα γδ την τς τυραννς αναίρεσιν, οι βαρβαροι ες ενενθ προς βοθηαν ηρωικων εκαλεσεν, ετοιμη ησαν καταερχομενοι ρωμαϊων περμαται ταυτα ο βασιλης πυθωρ, συνηθως την περ τετων ορολιδα επετρεψε τω θεω διχα κη τε ορολιδας, εδκ εις μακρην εξελυσεν α εξητει καεση οια γδ δη ε εχρηστο τοις βαρβαροις, καλονεπακυσαι εψησκει μην αυτων ο επαρχω, ο ονομα ην ρεγας, βληθεις κερωνω τωις τε επιλαδομεν, το πλειστον των αυτων αυτρωπων διεφθερε κη ε τστο μονον εξηρκεσεν αλλα γδ κη πυρ εξερανε καεληθη, πολλες τμη υπολειφθεντων αναλωσεν κη τστο εις δε μεγιστον της βαρβαρες καεσθησαι, ε τστοτον οπ παρς ετην ηρωικων το ρωμαϊων οπλα αναίρεν ετολμησαν αλλ οπ παλτον υπο ια υρε θες βοθημεδυες εφδουρικον τότε δη κη ο επισκοπος προκλ, οκ τς εκεκμηλ προσηλειανεπω εκκλησιας διδακων, τη ηρωικων οκ θες σωηεια διασταμοσας, ικανως εθαυμασθη η ο προσηλεια ετην αυτη κη συηε ανθρωπω, προσηπτασεν επι γωγ αεχονα, ρως,μισοχ κη εδελ κη ω γδ αυτον θανάτω, κη αιματι, κη νεω κατακλυζοντι, κη λιθοις χαλαζης κη πυρ κη θεϊον βρεξω ετω αυτον, κη επι παλτα της μετ αυτη, κη εις εθνη πολλα μετ αυτη κη μεγαλυνησομαι, κη ενδοξα εησομαι, κη γνωδησομαι εναντιον πολλων εθνων κη γνωθηαι, οπερω ειμι ο κυρι.

ET enim post cædem tyranni, Barbari quos ille in subsidium suum adversus Romanos evocaverat, ad vastandas Romanorum Provincias sese accingebant. Quod cum audisset Imperator Theodosius, ejus negotii curam ut facere solitus erat, Deo commisit: & precationibus incumbens, brevi id consecutus est quod optabat. Quæ autem Barbaris acciderint, operæ pretium fuerit audire. Dux quidem eorum cui nomen erat Rohas fulmine percussus interiit. Deinde secuta pestis, maximam partem Barbarorum qui sub illo erant, neci dedit. Neque vero hic malum substitit: sed & ignis è cælo missus, multos ex iis qui superfuerant absumpsit. Atque ea res gravissimum terrorem incussit Barbaris, non tam propterea quod contra bellicosam Romanorum gentem bellum movere ausi fuissent, quàm quod præpotentem Deum iis auxilio esse intelligerent. Tunc etiam Proclus Episcopus sermonem faciens in Ecclesia, cum Ezechielis Prophetiam salutatum à Deo collatæ adaptavisset, ingenti plausu & admiratione exceptus est: Prophetia autem sic habet. Et tu fili hominis prophetiza super principem Gog, Rhos, Misoch & Thobel. Judicabo enim illum morte & sanguine & imbre inundante & lapidibus grandinis. Ignem & sulphur pluam super illum & super multas gentes quæ cum illo sunt. Et magnificabor atque glorificabor, & cognoscar in conspectu multarum gentium: & scient quia ego sum Dominus.

Ccc

Ob hæc igitur, ut dixi, summa omnium A admiratione exceptus est Proclus. Imperatori vero propter ipsius mansuetudinem, tum alia multa contulit Dei providentia, tum hæc præcipue quod jam dicturus sum.

σφόδρα μὴν ἔν, ὡς ἔφην, ἐθαυμάζειν ἐπὶ τούτοις ὁ πρὸς κλθ· τὰ δὲ γε βασιλεῖα διὰ τὴν πραότητα, καὶ ἄλλα μὴν πλείεστα παρὰ τὴν τῆς θεᾶς πρόνοια· ἐν ᾗ κατέκινον.

CAPUT XLIV.

Κεφ. μδ.

Quomodo Valentinianus Junior Eudoxiam Theodosii filiam duxit uxorem.

Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἑλευθεριανὸς ἐπέθετο, εὐδοξίαν ἔγαμεν τὴν θυγατέρα Θεοδοσίου.

ERat ipsi filia, Eudoxia nomine, quam ex Eudocia conjugē suscepit. Hanc Valentinianus ipsius consobrinus, quem ipse Occidentis partium Imperatorem creaverat, sibi uxorem dari postulavit. Cumque Imperator Theodosius id annuisset, & ambo Augusti meditarentur alicubi in confinibus utriusque imperii nuptias celebrare, placuissetque ut singuli dimidium viæ peragentes Theffalonicæ id facerent: Valentinianus Theodosio per literas significavit, ne se tantopere fatigaret: se namque venturum esse Constantinopolim. Postquam igitur Occidentis partes idoneis præsiidiis firmasset, nuptiarum gratiâ Constantinopolim advenit. Quibus celebratis Ildoro & Senatore Consulibus, mox accepta uxore, in Occidentem reversus est. Et hæc quidem eo tempore felicitas contigit Imperatori.

HἮν αὐτῆς θυγατὴς ἐκ τῆς γαμεῖνός τῆς Εὐδοκίας, ὄνομα εὐδοξία· ταύτην εὐλεθριανὸς ὁ ἀνεψιὸς ὑπὸ αὐτῆ τῶν ἐσπερῶν μερῶν καὶ ἀσας βασιλεὺς, ἤτησε παρὰ τὸν βασιλεῖα ὡς ᾗ ὁ βασιλεὺς ἐπένευσε Θεοδοσίῳ, καὶ ἐβελούοντο ἐν μεσαρχίᾳ τῶν τῶν γάμων τελεῖσαι, ἐδόκει ᾗ μερῶν σαμῶν τῶν ὁδῶν, ἐν τῇ Θεσσαλονικῇ τῆτο ποιεῖται μνησὶ εὐλεθριανὸς μὴ σκυλλεῖσθαι αὐτῶν γῆξιν εἰς τὴν κωνσταντινέπολιν· ἀσθαλιεὶ σάμῳ ἐν τῇ ἐσπερία μέρῃ, αὐτὸς ἐπὶ τὴν κωνσταντινέπολιν ἀξίαν γίνεσθαι τῶν γάμων γίνεσθαι ἐπιτελεῖσθαι ἐν ὑπαλείᾳ ἰσίδωρος καὶ σινάτορος, λαβὼν τῶν γαμεῖνός, αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐσπερία μέρῃ ἀνέδραμα· τοῦτο μὲν ἔν, καὶ τὸ δὲ τῆ βασιλεῖα δὴτύχημα γέγονεν.

CAPUT XLV.

Κεφ. μέ.

Quomodo Proclus Episcopus Imperatori persuasit, ut Joannis corpus ab exilio transferret Constantinopolim, & in Ecclesia Apostolorum deponeret.

Ὅτι ἐπίσκοπος πρὸς κλθ· πείθει τοὺς βασιλεῖα, τὸ αὐτῶν μετακομίσαι, εἰς κωνσταντίνην πόλιν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῆ τῶν δακτύλων ἐκκλησίᾳ κατατίθεσθαι.

NEc multo post Proclus Episcopus, Neos qui ob depositionem Joannis sese ab Ecclesiæ corpore se junxerant, ad unitatem revocavit, eorum dolorem prudenti consilio demulcens. Qua autem ratione istud perfecerit, jam dicendum est. Joannis corpus quod Comanis sepultum erat, annuente Imperatore Constantinopolim deportavit, anno post ejus abdicationem quinto ac tricesimo. Idque solenni pompa per urbem traductum, ingenti cum honore in Ecclesia Apostolorum deposuit. Hoc igitur modo pacati hi qui Joannis causâ seorsum conventus agebant, ad unitatē

Οὐκ εἰς μακρὰν ᾗ μὲν τὸ δὲ τὸν χρονον, ἡ δὲ ἐπίσκοπος πρὸς κλθ· τῶν χρονοῦ ἐξουσίας διὰ τὴν τῆς ἐπίσκοπος ἰωάννης καὶ θάψεσιν ἐπανήγαγε, φερῶν τὸ σῶμα τὴν λύπην αὐτῶν ἢ ᾗ τῆτο πῶν, λαβὼν τὸ σῶμα ἰωάννης ἐν κομάνοις τεταμῶν, βασιλεῖα πείσας, τετακομίσαι ἐπὶ τῆς μὲν τὴν καθάρσειν, εἰς τὴν κωνσταντινέπολιν μετεκόμισε καὶ μὲν πολλῆς ἰατρικῆς ἰατρικῆς πομπῆσας αὐτὸς, εἰς τὴν ἐπιταμῶν τῶν ἀποστόλων ἐκκλησίαν ἀπέθετο· περὶ τῶν τῶν ἐν ἐπὶ τῆτω οἱ δὲ αὐτὸν χωρῆσθαι τῶν